

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **K. H.**, zastoupená Mgr. Adélou Jerhotovou, advokátkou, sídlem Vodní 231/5, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2023, č. j. KUJCK 80412/2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 2. 2024, č. j. 55 A 7/2023-97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Tábor (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 26. 5. 2023, č. j. P 356/2023-Kre, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023, a přestupku podle § 83 odst. 1 písm. p) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“). Těchto přestupků se žalobkyně dopustila tím, že dne 15. 2. 2023 v době kolem 22:00 hodin řídila osobní vozidlo tovární značky Hyundai I30 v obci Tábor na ulici kpt. Jaroše ve směru jízdy k obci Všechnov bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byla ještě pod vlivem alkoholu. Při dechové zkoušce provedené přístrojem Dräger ve 22:06 hodin byla zjištěna hladina alkoholu 0,55 promile, při opakované dechové zkoušce po šesti minutách ve 22:12 hodin hodnota 0,56 promile a rozbořem vzorku krve 0,50 g/kg alkoholu v krvi. Dále žalobkyně provozovala na pozemní komunikaci vozidlo Hyundai, u kterého platnost technické prohlídky skončila dne

8. 12. 2022. Za tyto přestupky byl žalobkyni uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a pokuta ve výši 5 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení změnil prvostupňové rozhodnutí městského úřadu tak, že mj. změnil právní kvalifikaci přestupku [namísto § 83 odst. 1 písm. p) zákona o podmínkách provozu na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu] a snížil uloženou pokutu na 3 000 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že odběr vzorku krve byl žalobkyni proveden s časovým odstupem přibližně třiceti minut po provedení silniční kontroly, přičemž na základě provedeného rozboru bylo bez pochybností prokázáno, že žalobkyně byla při řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Na tomto závěru nemohl dle žalovaného nic změnit ani výsledek lékařského vyšetření provedeného před odběrem vzorku krve, ani úřední záznam ze dne 16. 2. 2023, ze kterého vyplývá, že řidička s policejní hlídkou plně spolupracovala a z jejího chování nebylo znát ovlivnění alkoholem, ani nebyl z jejího dechu cítit pach alkoholu. Dle žalovaného se jednalo o subjektivní popis stavu na základě prostého pozorování. K odvolací námitce stran aplikace léku obsahujícího etanol/alkohol (Stopangin) popsáním způsobem (několikeré vstříknutí do ústní dutiny) žalovaný uvedl, že nevede k ovlivnění hladiny alkoholu v krvi.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud neshledal rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná. K věci samé pak v odůvodnění rozsudku uvedl, že při posuzování naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič ovlivněn alkoholem, ale postačuje, že se v jeho těle alkohol nacházel. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že v České republice platí nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, k ovlivnění řidiče tak může dojít jakýmkoli množstvím alkoholu. Z judikatury dle krajského soudu zároveň vyplývá, že není rozhodné, zda k ovlivnění došlo užitím léků.

[4] Krajský soud v řízení doplnil dokazování lékařskými zprávami připojenými k žalobě, a to zprávou praktického lékaře ze dne 11. 2. 2023, propouštěcí zprávou GASTRO stanice Nemocnice Tábor, a.s. ze dne 6. 4. 2023, posudkem o invaliditě ze dne 20. 7. 2022 a příbalovými letáky Tantum Verde, Sinupret a Tussin, které stěžovatelka dle vlastních tvrzení užívala a z nichž právě lék Tussin v množství asi deseti kapek na jazyk měla užít přibližně dvě minuty před kontrolou. K provedeným důkazům krajský soud konstatoval, že součástí léku Sinupret je alkohol (1 ml odpovídající 17 kapkám obsahuje 0,15 g alkoholu), alkohol je také součástí léku Tantum Verde spray (80 mg alkoholu v 1 ml, což odpovídá méně než 2 ml piva nebo 0,82 ml vína) i léku Tussin (28 % alkoholu, tj. 269 mg v jedné z nejvyšších dávek 35 kapek, což odpovídá množství do 7 ml piva, 3 ml vína, přičemž v příbalovém letáku se rovněž uvádí, že přípravek nemá žádný nebo má zanedbatelný vliv na schopnost řídit). S ohledem na uváděná množství lze dle krajského soudu vycházet z toho, že užití těchto běžně dostupných léků nevede k ovlivnění alkoholu v krvi. Krajský soud upozornil, že žalobkyně nenamítala, že by její zdravotní stav vedl k latentně zvýšené hladině alkoholu v krvi, ani nerozporovala míru alkoholu v krvi zjištěnou rozbořem. Poukázal také na tvrzení žalobkyně, která na straně jedné popírá požití jakéhokoli alkoholu (např. s odkazem na léky na epilepsii), současně však argumentuje užitím léků, které alkohol obsahují. Krajský soud zamítl další důkazní návrhy žalobkyně (výslech svědkyně k tomu, že

pokračování

žalobkyni neviděla konzumovat alkohol, kamerovými záznamy objasňujícími interakci žalobkyně s policisty, vyjádřením gastroenterologa, který měl žalobkyni k jejímu dotazu sdělit, že vzhledem ke kombinaci užitých léků nelze vyloučit naměřenou hladinu alkoholu). Krajský soud zamítl také důkazní návrh na znalecký posudek, který by byl vypracován za účelem posouzení vlivu léků, autoimunitního onemocnění žalobkyně a mechanismu vstřebávání alkoholu v jejím případě.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku kasační stížnost, v níž nesouhlasila s hodnocením krajského soudu, že její námitky týkající se nároků na odůvodnění správního rozhodnutí byly pouze obecné. K uvedenému stěžovatelka citovala žalobní námitku, dle které městský úřad postupoval při hodnocení důkazů jednostranně, přehlížel důležité skutečnosti a tvrzení vyvracející její vinu a ignoroval zásadní procesní návrhy. Stěžovatelka správnímu orgánu rovněž vytýkala bagatelizaci jejího účastnického výsledku a souvislostí zdravotního stavu s užívanými léky. Závěry krajského soudu označila za nedostatečně odůvodněné. V kasační stížnosti stěžovatelka podrobně popsala projevy autoimunitního onemocnění (ulcerózní kolitida) a zdůraznila, že její dlouhodobý vážný zdravotní stav v kombinaci s užívanými léky ji předurčuje k odlišnému a zcela individuálnímu přístupu při zjišťování množství alkoholu v krvi, včetně jeho vlivu. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na hodnocení policistů a lékařky, která ji vyšetřovala, z nichž je patrné, že tyto osoby na ní nepozorovaly žádné příznaky opilosti. Vyjádřila proto pochybnost, zda zjištěné množství alkoholu odpovídalo stavu, který ji vylučoval z řízení motorového vozidla. Dle stěžovatelky je obecně známo, že rozhodující množství alkoholu (celých 80 %) se vstřebává z dvanáctníku a horního úseku tenkého střeva, a tedy je zřejmé, že narušení sliznic může toto vstřebávání ovlivnit. S ohledem na zamítnutí návrhu na vyhotovení znaleckého posudku stěžovatelka dospěla k závěru, že správní orgány i krajský soud nedostatečně zjistily skutkový stav věci. K tomu poukázala na skutečnost, že krevní rozbor množství alkoholu prováděla osoba, která není lékařem, ba dokonce specialistou gastroenterologem, a proto nemohla posoudit specifika vstřebávání alkoholu ve stěžovatelčině případě.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatelka uplatňuje totožné námitky jako v žalobě. Dle žalovaného správní orgány i krajský soud vycházely z ustálené judikatury, přičemž v napadeném rozsudku, s jehož závěry se žalovaný ztotožnil, nelze shledat žádná pochybení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodl specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž

existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[9] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud v souladu s konstantní judikaturou uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich hodnocení a proč pokládal stěžovatelčiny námitky za nedůvodné (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Krajský soud se rovněž vypořádal se všemi návrhy stěžovatelky na doplnění dokazování. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). V daném případě Nejvyšší správní soud namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku neshledal. Z týchž důvodů nepovažoval za nepřezkoumatelná ani vydaná správní rozhodnutí.

[10] K věci samé pak krajský soud správně zdůraznil, že podle ustálené judikatury platí v České republice zásada nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, č. 2168/2011 Sb. NSS, jehož závěry potvrdil Nejvyšší správní soud opakovaně např. v rozsudcích ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32, ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017-42, nebo ze dne 28. 7. 2021, č. j. 2 As 312/2019-31). V posledně vyjmenovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn. Postačuje, že v jeho těle byl alkohol zjištěn. Je přitom nerozhodné, zda k ovlivnění došlo alkoholickým nápojem či užitím léků (rozsudek ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011-79, nebo ze dne 31. 5. 2018, č. j. 2 As 264/2017-30).

[11] V rozsudku č. j. 2 As 56/2011-79 k tomu Nejvyšší správní soud zdůraznil, že stěžovatel (stejně jako stěžovatelka v nyní souzené věci) si „*aplikoval léky sám, přičemž i v hypotetickém případě, že se alkohol do těla stěžovatele dostal prostřednictvím léku, měl vzhledem k okolnostem vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Je ovšem potřebné uvést, že to platí skutečně jen hypoteticky, neboť koncentrovaný alkohol v ústní dutině může ovlivnit měřenou hladinu alkoholu v dechu jen po velmi krátkou dobu několika málo minut*“. Ve stěžovatelčině případě byl ovšem vedle opakovaných dechových zkoušek proveden také rozbor hladiny alkoholu v krvi, a to s časovým odstupem od provedené kontroly v délce přibližně půl hodiny, který zjištěnou hladinu alkoholu z dechových zkoušek potvrdil. Krajský soud v této souvislosti správně upozornil, že i pokud by stěžovatelka pouze užila dané léky, měla být při jejich konzumaci obezřetná a možnost ovlivnění alkoholem měla a mohla předpokládat (s odkazem na obsah příbalových letáků provedených soudem k důkazu).

[12] Ke stěžovatelčiným odkazům na vyjádření policistů a lékařky, která ji vyšetřovala před odběrem vzorku krve, Nejvyšší správní soud doplňuje, že s touto námitkou se krajský

pokračování

soud řádně vypořádal v bodě 35 napadeného rozsudku, v němž zdůraznil, že podstatné je objektivně zjištěné množství alkoholu, které stěžovatelka v řízení nezpochybňovala. Absence viditelného ovlivnění alkoholem neznámá, že osoba alkoholem ovlivněna není. Pochybení nelze spatřovat ani v závěrech soudu stran provedení rozboru vzorku krve osobou, která není lékařem či specializovaným gastroenterologem. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že tato osoba provedla zjištění množství alkoholu v krvi standardizovanými metodami, které nebyly v řízení zpochybněny, přičemž nebyla povinna posuzovat, z jakých zdrojů se alkohol do krve stěžovatelky dostal, jak zjištěná míra alkoholu souvisí s jejím zdravotním stavem, ani to, jak ovlivnila její řídičské schopnosti. Tyto skutečnosti nebyly pro posouzení věci samé podstatné, rozhodné bylo zjištění alkoholu v krvi stěžovatelky.

[13] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku také náležitě vypořádal s důkazními návrhy (včetně návrhu na vypracování znaleckého posudku), k jejichž provedení v řízení nepřistoupil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že je to především krajský soud, kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že stěžovatelka se vytýkaného přestupku dopustila, včetně toho, proč provedení zbývajících navržených důkazů pokládal za nadbytečné.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou a nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu